

บทที่ 4

ผลการศึกษา

เนื้อหาในบทนี้แบ่งออกเป็น 3 ส่วนใหญ่ๆ โดยส่วนแรกจะกล่าวถึงข้อมูลพื้นฐานของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผา ด้านกายวิภาค ส่วนที่สองแสดงผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมที่เกิดจากการประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผา และส่วนสุดท้ายแสดงผลกระทบทางด้านสุขภาพอันเนื่องมาจากอุตสาหกรรมเครื่องปั้นดินเผา

4.1 ลักษณะข้อมูลพื้นฐานของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผา ด้านกายวิภาค

ในหัวข้อนี้ประกอบไปด้วย ข้อมูลทั่วไป ข้อมูลทางเศรษฐกิจและสังคม และข้อมูลทางด้านสุขภาพ โดยการเก็บข้อมูลจากผู้ประกอบการที่ขึ้นทะเบียนชำระค่าทำเนียมใบอนุญาตประกอบกิจการเครื่องปั้นดินเผา ตำบลด่านเกวียนจำนวน 81 ราย

4.1.1 ข้อมูลทั่วไป

1) เพศ ผู้ประกอบการทั้งหมดคือนักชาย 54 คน เพศหญิง 27 คน คิดเป็นร้อยละ 66.7 และ ร้อยละ 33.3 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.1)

2) อายุ ผู้ประกอบการทั้งหมดมีอายุอยู่ในช่วง 41-60 ร้อยละ 50.6 รองลงมา คือมีอายุอยู่ในช่วง 26-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 45.7 และ ช่วงอายุ 15 – 25 ปี มีจำนวนน้อยที่สุดคือร้อยละ 3.7 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.1)

3) ระดับการศึกษา ผู้ประกอบการทั้งหมดร้อยละ 67.9 มีการศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษา ซึ่งมีจำนวนมากที่สุด รองลงมา คือมัธยมศึกษา ร้อยละ 24.7 ระดับอาชีวศึกษาร้อยละ 4.9 และ ระดับปริญญาตรีมีจำนวนน้อยที่สุด คือร้อยละ 2.5 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.1)

4) สถานภาพสมรส ผู้ประกอบการทั้งหมดร้อยละ 86.4 มีสถานภาพสมรสแล้ว รองลงมา คือร้อยละ 9.9 มีสถานภาพโสด และ ร้อยละ 3.7 มีสถานภาพหย่าร้าง ตามลำดับ (ตารางที่ 4.1)

5) ประวัติการสูบบุหรี่ ผู้ประกอบการทั้งหมดร้อยละ 43.2 เคยสูบบุหรี่แต่ปัจจุบันเลิกสูบแล้ว รองลงมา คือร้อยละ 38.3 ไม่เคยสูบบุหรี่ และ ร้อยละ 18.5 เคยสูบบุหรี่และปัจจุบันยังคงสูบอยู่ ตามลำดับ โดยผู้ป่วยที่เคยมีประวัติการสูบบุหรี่มีโอกาสที่จะมีอาการป่วยด้วยโรคที่เกี่ยวข้องกับระบบทางเดินหายใจมากกว่าผู้ที่ไม่เคยสูบบุหรี่ (ตารางที่ 4.1)

6)โรคประจำตัวก่อนจะประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผา ผู้ประกอบการจำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 84 ไม่มีโรคประจำตัว และ จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 16 มีโรคประจำตัว ได้แก่ โรคกระเพาะอาหาร โรคความดันโลหิตสูง โรคเกี่ยวกับระบบหลอดเลือดและหัวใจ โรคเบาหวาน และ โรคภูมิแพ้ (ตารางที่ 4.1)

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผา

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	54	66.7
หญิง	27	33.3
รวม	81	100
อายุ		
15-25 ปี	3	3.7
26-40 ปี	37	45.7
41-60 ปี	41	50.6
รวม	81	100
ระดับการศึกษา		
ระดับประถมศึกษา	55	67.9
ระดับมัธยมศึกษา	20	24.7
ระดับอาชีวศึกษา	4	4.9
ระดับปริญญาตรี	2	2.5
รวม	81	100
สถานภาพการสมรส		
โสด	8	9.9
สมรส	70	86.4
หย่า	3	3.7
รวม	81	100

ตารางที่ 4.1

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน(คน)	ร้อยละ
สูบบุหรี่		
เคย และปัจจุบันยังคงสูบบุหรี่อยู่	15	18.5
เคย แต่ปัจจุบันเลิกแล้ว	35	43.2
ไม่เคยสูบบุหรี่	31	38.3
รวม	81	100
โรคประจำตัว		
มี	13	16.0
ไม่มี	68	84
รวม	81	100

ที่มา: จากการสำรวจ

4.1.2 ข้อมูลทางเศรษฐกิจและสังคม

1) จำนวนสมาชิกในครัวเรือน

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการทั้งหมด ร้อยละ 51.85 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 3-4 คน รองลงมา คือร้อยละ 32.10 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 5-6 คน และ ร้อยละ 16.05 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 7-8 คน ตามลำดับ (ตารางที่ 4.2)

ตารางที่ 4.2 จำนวนสมาชิกในครัวเรือนของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผา

จำนวนสมาชิกในครัวเรือน	จำนวน(คน)	ร้อยละ
3-4 คน	42	51.85
5-6 คน	26	32.10
7-8 คน	13	16.05
รวม	81	100
ค่าต่ำสุด 3 คน ค่าสูงสุด 8 คน ค่าเฉลี่ย 4.74 คน		

ที่มา: จากการสำรวจ

2) รายได้ครัวเรือน

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการทั้งหมด มีรายได้ครัวเรือนอยู่ในช่วง 50,400 – 960,000 บาทต่อปี โดยร้อยละ 40.74 มีรายได้ครัวเรือนอยู่ในช่วง 150,001 – 300,000 บาทต่อปี รองลงมา คือมีรายได้ครัวเรือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 150,000 บาทต่อปี ซึ่งเท่ากับ มีรายได้ครัวเรือนอยู่ในช่วง 300,001 – 450,000 บาทต่อปี ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 20.99 มีรายได้ครัวเรือนอยู่ในช่วง 450,001 – 600,000 บาทต่อปี คิดเป็นร้อยละ 13.58 และ มีรายได้ครัวเรือนมากกว่า 600,000 บาทต่อปี คิดเป็นร้อยละ 3.7 ตามลำดับ โดยมีรายได้ครัวเรือนเฉลี่ยเท่ากับ 280,770.37 บาทต่อปี (ตารางที่ 4.3)

ตารางที่ 4.3 จำนวนและร้อยละรายได้ครัวเรือนของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผา

รายได้ครัวเรือน	จำนวน(คน)	ร้อยละ
≤ 150,000 บาทต่อปี	17	20.99
150,001 – 300,000 บาทต่อปี	33	40.74
300,001 – 450,000 บาทต่อปี	17	20.99
450,001 – 600,000 บาทต่อปี	11	13.58
> 600,000 บาทต่อปี	3	3.7
รวม	81	100
ค่าต่ำสุด 50,400 บาทต่อปี ค่าสูงสุด 960,000 บาทต่อปี ค่าเฉลี่ย 280,770.37 บาทต่อปี		

ที่มา: จากการสำรวจ

4.1.3 ข้อมูลทางด้านสุขภาพ

1) ระยะเวลาประกอบอาชีพ

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการทั้งหมดร้อยละ 32.10 ประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผาอยู่ในช่วงระยะเวลา 6-10 ปี รองลงมา คือร้อยละ 18.52 ประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผาอยู่ในช่วงระยะเวลา 16-20 ปี ร้อยละ 16.05 ประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผาอยู่ในช่วงระยะเวลา 11-15 ปี ร้อยละ 12.35 ประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผาอยู่ในช่วงระยะเวลา 21-25 ปี ร้อยละ 9.88 ประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผาอยู่ในช่วงระยะเวลา 26-30 ปี ร้อยละ 7.41 ประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผาอยู่ในช่วงระยะเวลา 1-5 ปี และ ร้อยละ 3.70 ประกอบ

อาชีพผลิตเครื่องบินดินเผาเป็นระยะเวลามากกว่า 30 ปี ตามลำดับ โดยระยะเวลาที่ประกอบอาชีพผลิตเครื่องบินดินเผา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.46 ปี (ตารางที่ 4.4)

ตารางที่ 4.4 จำนวนและร้อยละระยะเวลาประกอบอาชีพของผู้ประกอบการเครื่องบินดินเผา

ระยะเวลาประกอบอาชีพ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
1-5 ปี	6	7.41
6-10 ปี	26	32.10
11-15 ปี	13	16.05
16-20 ปี	15	18.52
21-25 ปี	10	12.35
26-30 ปี	8	9.88
<30 ปี	3	3.70
รวม	81	100
ค่าต่ำสุด 2 ปี ค่าสูงสุด 40 ปี ค่าเฉลี่ย 16.46 ปี		

ที่มา: จากการสำรวจ

2) จำนวนชั่วโมงทำงานเฉลี่ยต่อวัน

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการทั้งหมดร้อยละ 80.30 มีชั่วโมงทำงานต่อวันอยู่ในช่วง 6-10 ชั่วโมงต่อวัน รองลงมา คือร้อยละ 12.3 มีชั่วโมงทำงานต่อวันมากกว่าหรือเท่ากับ 12 ชั่วโมงต่อวัน และร้อยละ 7.4 มีชั่วโมงทำงานต่อวันอยู่ในช่วง 1-5 ชั่วโมงต่อวัน ตามลำดับ โดยค่าเฉลี่ยของชั่วโมงทำงานต่อวันมีค่าเท่ากับ 8.58 ชั่วโมงต่อวัน (ตารางที่ 4.5)

ตารางที่ 4.5 จำนวนและร้อยละชั่วโมงการทำงานต่อวันของผู้ประกอบการเครื่องบินดินเผา

ชั่วโมงการทำงานต่อวัน	จำนวน(คน)	ร้อยละ
1-5 ชั่วโมง	6	7.4
6-10 ชั่วโมง	65	80.3
≥ 11 ชั่วโมง	10	12.3
รวม	81	100
ค่าต่ำสุด 5 ชั่วโมง ค่าสูงสุด 13 ชั่วโมง ค่าเฉลี่ย 8.58 ชั่วโมง		

ที่มา: จากการสำรวจ

3) วันหยุดต่อสัปดาห์

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการทั้งหมดร้อยละ 48.1 ไม่มีวันหยุดต่อสัปดาห์ รองลงมาคือร้อยละ 42.0 มีวันหยุด 1 วันต่อสัปดาห์ และร้อยละ 9.9 มีวันหยุด 2 วันต่อสัปดาห์ ตามลำดับ โดยผู้ประกอบการที่ไม่มีวันหยุดที่แน่นอนส่วนใหญ่จะหยุดตามความสะดวก ค่าเฉลี่ยของวันหยุดต่อสัปดาห์ มีค่าเท่ากับ 0.62 วันต่อสัปดาห์ (ตารางที่ 4.6)

ตารางที่ 4.6 จำนวนและร้อยละวันหยุดต่อสัปดาห์ของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผา

วันหยุดต่อสัปดาห์	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ไม่มีวันหยุด	39	48.1
หยุด 1 วัน	34	42.0
หยุด 2 วัน	8	9.9
รวม	81	100
ค่าต่ำสุด 0 วัน ค่าสูงสุด 2 วัน ค่าเฉลี่ย 0.62 วัน		

ที่มา: จากการสำรวจ

4) ปัญหาสุขภาพระหว่างทำงาน

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการจำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 92.59 เคยมีปัญหาดูสุขภาพระหว่างทำงาน และจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 7.41 ไม่เคยมีปัญหาดูสุขภาพระหว่างทำงาน (ตารางที่ 4.7)

ตารางที่ 4.7 แสดงข้อมูลปัญหาสุขภาพระหว่างทำงานของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผา

ปัญหาสุขภาพระหว่างทำงาน	จำนวน(คน)	ร้อยละ
มี	75	92.59
ไม่มี	6	7.41
รวม	81	100

ที่มา: จากการสำรวจ

5)อาการเจ็บป่วย

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการที่ป่วยทั้งหมด 75 คน มีอาการป่วยตามลำดับดังนี้ อันดับแรก คือ อาการปวดเมื่อยตามกล้ามเนื้อและกระดูก คิดเป็นร้อยละ 100 อันดับสองคือ อาการอ่อนเพลียผิดปกติ คิดเป็นร้อยละ 64 อันดับสาม คือ อาการชาตามปลายมือ ปลายเท้า แขน และขา คิดเป็นร้อยละ 54.56 ซึ่งจะเห็นได้ว่าผู้ประกอบการมีอาการป่วยเกินร้อยละ 50 เพียงสามโรคที่กล่าวข้างต้นเท่านั้น ส่วนอาการป่วยอื่นๆนอกจากนี้มีอัตราการป่วยไม่ถึงร้อยละ 30 (ตารางที่ 4.8)

ตารางที่ 4.8 จำนวนและร้อยละอาการป่วยของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผา

อาการป่วยที่เกิดขึ้น	มี	ไม่มี	รวม
ปวดเมื่อยตามกล้ามเนื้อและกระดูก	75 (100)	0 (0)	75 (100)
อ่อนเพลียผิดปกติ	48 (64)	27 (36)	75 (100)
ชาตามปลายมือ/ปลายเท้า/แขน/ขา	41 (54.67)	34 (45.33)	75 (100)
ปวดท้องก่อนหรือหลังอาหาร	21 (28)	54 (72)	75 (100)
ผื่นตามผิวหนัง	20 (26.67)	55 (73.33)	75 (100)
ภูมิแพ้(ไชนัส)	20 (26.67)	55 (73.33)	75 (100)
ความดันโลหิตสูง	18 (24)	57 (76)	75 (100)
ปวดหัวเรื้อรัง	16 (21.33)	59 (78.67)	75 (100)
ปัสสาวะผิดปกติ	14 (18.67)	61 (81.33)	75 (100)

ตารางที่ 4.8

อาการป่วยที่เกิดขึ้น	มี	ไม่มี	รวม
ปวดอึกเสบ	11 (14.67)	64 (85.33)	75 (100)
หวัดเรื้อรัง	9 (12)	66 (88)	75 (100)
ไอเรื้อรัง	8 (10.67)	67 (89.33)	75 (100)
ความดันโลหิตต่ำ	8 (10.67)	67 (89.33)	75 (100)
โรคอื่นๆ (ปวดมดลูกเวลาขของหนัก)	1 (1.33)	74 (98.66)	75 (100)

ที่มา: จากการสำรวจ

หมายเหตุ: ตัวเลขในวงเล็บ () คือ ร้อยละ

6) ความสัมพันธ์ระหว่างอาการเจ็บป่วยกับระยะเวลาประกอบอาชีพ

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการที่ป่วยทั้งหมด 75 คน ส่วนใหญ่ที่มีระยะเวลาในการประกอบอาชีพอยู่ในช่วง 1-10 ปี จะพบอาการป่วยได้แก่ อาการปวดมดลูกเวลาขของหนัก คิดเป็นร้อยละ 100 อาการหวัดเรื้อรัง คิดเป็นร้อยละ 55.6 อาการชาตามปลายมือ ปลายเท้า แขน ขาคิดเป็นร้อยละ 41.4 อาการภูมิแพ้(ไซนัส) คิดเป็นร้อยละ 40 อาการปวดเมื่อยตามกล้ามเนื้อและกระดูก คิดเป็นร้อยละ 38.7 และ อาการปวดท้องก่อนหรือหลังอาหาร คิดเป็นร้อยละ 33.3 สำหรับผู้ประกอบการที่มีระยะเวลาในการประกอบอาชีพอยู่ในช่วง 11-20 ปี ส่วนใหญ่จะพบอาการปวดอึกเสบ คิดเป็นร้อยละ 54.5 อาการผื่นตามผิวหนัง คิดเป็นร้อยละ 50 อาการปัสสาวะผิดปกติ คิดเป็นร้อยละ 50 อาการอ่อนเพลียผิดปกติ คิดเป็นร้อยละ 45.8 อาการความดันโลหิตสูง คิดเป็นร้อยละ 44.4 อาการปวดหัวเรื้อรัง คิดเป็นร้อยละ 43.8 และ อาการไอเรื้อรัง คิดเป็นร้อยละ 37.5 ผู้ประกอบการที่มีระยะเวลาในการประกอบอาชีพอยู่ในช่วง 21-30 ปี จะพบอาการความดันโลหิตต่ำ คิดเป็นร้อยละ 50 (ตารางที่ 4.9)

ตารางที่ 4.9 จำนวนผู้ป่วยจำแนกตามอาการป่วยและระยะเวลาประกอบอาชีพ

อาการป่วย	ระยะเวลาประกอบอาชีพ				
	1-10 ปี	11-20 ปี	21-30 ปี	มากกว่า 30 ปี	รวม
ปวดเมื่อยตามกล้ามเนื้อและกระดูก	29 (38.7)	27 (36)	16 (21.3)	3 (4)	75 (100)
อ่อนเพลียผิดปกติ	15 (31.3)	22 (45.8)	10 (20.8)	1 (2.1)	48 (100)
ชาตามปลายมือ/ปลายเท้า/แขน/ขา	17 (41.4)	15 (36.6)	9 (22)	0 (0)	41 (100)
ปวดท้องก่อนหรือหลังอาหาร	7 (33.3)	6 (28.6)	6 (28.6)	2 (9.5)	21 (100)
ฝันตามผิวหนัง	8 (40)	10 (50)	2 (10)	0 (0)	20 (100)
ภูมิแพ้(ไชนัส)	8 (40)	6 (30)	6 (30)	0 (0)	20 (100)
ความดันโลหิตสูง	5 (27.8)	8 (44.4)	4 (22.2)	1 (5.6)	18 (100)
ปวดหัวเรื้อรัง	5 (31.3)	7 (43.8)	3 (18.8)	1 (6.3)	16 (100)
ปัสสาวะผิดปกติ	5 (35.8)	7 (50)	1 (7.1)	1 (7.1)	14 (100)
ปวดอวัยวะ	1 (9.1)	6 (54.5)	4 (36.4)	0 (0)	11 (100)
หัวใจเรื้อรัง	5 (55.6)	2 (22.2)	2 (22.2)	0 (0)	9 (100)

ตารางที่ 4.9

อาการป่วย	ระยะเวลาประกอบอาชีพ				
	1-10 ปี	11-20 ปี	21-30 ปี	มากกว่า 30 ปี	รวม
ไอเรื้อรัง	2 (25)	3 (37.5)	3 (37.5)	0 (0)	8 (100)
ความดันโลหิตต่ำ	3 (37.5)	0 (0)	4 (50)	1 (12.5)	8 (100)
โรคอื่นๆ (ปวดมดลูกเวลาขของหนัก)	1 (100)	0 (0)	0 (0)	0 (0)	1 (100)

ที่มา: จากการสำรวจ

หมายเหตุ: ตัวเลขในวงเล็บ () คือ ร้อยละ

4.2 ผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมที่เกิดจากการประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผา

ในหัวข้อนี้ประกอบไปด้วย ผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีต่อตัวผู้ประกอบการ และ ผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีต่อสังคมโดยรวม โดยจะพิจารณาจากผู้ประกอบการที่ขึ้นทะเบียนชำระค่าทำเนียมใบอนุญาตประกอบกิจการเครื่องปั้นดินเผา ตำบลด้านเกี่ยวจำนวน 81 ราย

4.2.1 ผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีต่อตัวผู้ประกอบการ

1) รายได้สุทธิของผู้ประกอบการ

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการทั้งหมด มีรายได้อยู่ในช่วง 50,400 – 480,000 บาทต่อปี โดยร้อยละ 41.98 มีรายได้ในช่วง 60,001-120,000 บาทต่อปี รองลงมา คือมีรายได้ในช่วง 300,001-360,000 บาทต่อปี คิดเป็นร้อยละ 14.82 มีรายได้น้อยกว่าหรือเท่ากับ 60,000 บาทต่อปี เท่ากันกับมีรายได้ในช่วง 120,001-180,000 บาทต่อปี คิดเป็นร้อยละ 11.1 มีรายได้ในช่วง 180,001-240,000 บาทต่อปี คิดเป็นร้อยละ 8.65 มีรายได้ในช่วง 240,001-300,000 บาทต่อปี คิดเป็นร้อยละ 7.41 และมีรายได้มากกว่า 360,000 บาทต่อปี คิดเป็นร้อยละ 4.9 ตามลำดับ โดยผู้ประกอบการมีรายได้เฉลี่ยเท่ากับ 186,903.70 บาทต่อปี ในขณะที่รายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปีของประชากรอำเภอโชคชัยมีค่าเท่ากับ 56,283.53 บาทต่อปี ดังนั้นจะเห็นได้ว่า รายได้เฉลี่ยของผู้ประกอบการสูงกว่ารายได้เฉลี่ยของประชากรอำเภอโชคชัย 3.32 เท่า (ตารางที่ 4.10)

ตารางที่ 4.10 จำนวนและร้อยละรายได้ของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผา

รายได้	จำนวน(คน)	ร้อยละ
≤ 60,000 บาทต่อปี	9	11.1
60,001-120,000 บาทต่อปี	34	41.98
120,001-180,000 บาทต่อปี	9	11.1
180,001-240,000 บาทต่อปี	7	8.65
240,001-300,000 บาทต่อปี	6	7.41
300,001-360,000 บาทต่อปี	12	14.82
> 360,000 บาทต่อปี	4	4.94
รวม	81	100
ค่าต่ำสุด 50,400 บาทต่อปี ค่าสูงสุด 480,000 บาทต่อปี ค่าเฉลี่ย 186,903.70 บาทต่อปี		

ที่มา: จากการสำรวจ

2) พฤติกรรมการออม

จากการศึกษาพฤติกรรมการออมของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผาด้านเกวียน ได้ผลการศึกษาดังต่อไปนี้

การออม จากผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่จำนวน 51 ราย คิดเป็นร้อยละ 63.0 ไม่มีการเก็บออม และ จำนวน 30 ราย คิดเป็นร้อยละ 37.0 มีการเก็บออม (ตารางที่ 4.11)

ตารางที่ 4.11 ข้อมูลการออมของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผา

การออม	จำนวน(คน)	ร้อยละ
มี	30	37.0
ไม่มี	51	63.0
รวม	81	100

ที่มา: จากการสำรวจ

รูปแบบการออม จากผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการจำนวน 30 คนมีการเก็บออม โดยส่วนใหญ่มีการเก็บออมในรูปของเงินสดจำนวน 27 ราย คิดเป็นร้อยละ 90 รองลงมา คือเก็บออมในรูปแบบทองคำจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 6.67 และ เก็บออมในลักษณะของการประกันชีวิตแบบออมทรัพย์จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.33 ตามลำดับ เหตุผลที่ส่วนใหญ่ผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผาदानเกวียนเก็บออมในรูปแบบเงินสดเพราะสะดวกในการนำมาใช้จ่ายในยามจำเป็น (ตารางที่ 4.12)

ตารางที่ 4.12 จำนวนและร้อยละรูปแบบการออมของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผา

รูปแบบการออม	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เงินสด	27	90
ทองคำ	2	6.67
อื่นๆ	1	3.33
รวม	30	100

ที่มา: จากการสำรวจ

จำนวนเงินออม จากผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการจำนวน 27 คน มีการเก็บออมในรูปเงินสด โดยมีเงินออมอยู่ในช่วง 6,000-60,000 บาทต่อปี โดยร้อยละ 37.04 มีเงินออมอยู่ในช่วง 20,001-30,000 บาทต่อปี รองลงมา ร้อยละ 25.93 มีเงินออมอยู่ในช่วง 10,001-20,000 บาทต่อปี ร้อยละ 22.22 และ ร้อยละ 14.81 มีเงินออมมากกว่า 30,000 บาทต่อปี และมีเงินอมน้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาทต่อปี ตามลำดับ โดยมีเงินออมเฉลี่ยเท่ากับ 27,044.44 บาทต่อปี ในขณะที่เงินออมเฉลี่ยต่อคนต่อปีของประชากรจังหวัดนครราชสีมามีค่าเท่ากับ 5,579 บาทต่อปี ดังนั้นจะเห็นได้ว่า เงินออมเฉลี่ยของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผาदानเกวียนจึงสูงกว่าเงินออมเฉลี่ยของประชากรจังหวัดนครราชสีมา 4.85 เท่า (ตารางที่ 4.13)

ตารางที่ 4.13 จำนวนเงินออมของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผา

จำนวนเงินออม	จำนวน(คน)	ร้อยละ
≤ 10,000 บาทต่อปี	4	14.81
10,001-20,000 บาทต่อปี	7	25.93
20,001-30,000 บาทต่อปี	10	37.04
> 30,000 บาทต่อปี	6	22.22
รวม	27	100
ค่าต่ำสุด 6,000 บาทต่อปี ค่าสูงสุด 60,000 บาทต่อปี ค่าเฉลี่ย 27,044.44 บาทต่อปี		

ที่มา: จากการสำรวจ

3) ภาวะหนี้สิน

จากการศึกษาภาวะหนี้สินของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผาด้านเกี่ยวเนื่อง ได้ผลการศึกษาดังต่อไปนี้

หนี้สิน จากผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ จำนวน 59 ราย คิดเป็นร้อยละ 72.8 ไม่มีหนี้สิน และ จำนวน 22 ราย คิดเป็นร้อยละ 27.2 มีหนี้สิน (ตารางที่ 4.14)

ตารางที่ 4.14 ข้อมูลหนี้สินของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผา

หนี้สิน	จำนวน(คน)	ร้อยละ
มี	22	27.2
ไม่มี	59	72.8
รวม	81	100

ที่มา: จากการสำรวจ

จำนวนหนี้สิน จากผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการจำนวน 22 คน มีหนี้สิน ซึ่งส่วนใหญ่ มีหนี้สินระหว่าง 10,000-96,000 บาทต่อปี โดยร้อยละ 36.36 มีหนี้สินอยู่ในช่วง 10,001-20,000 บาทต่อปี รองลงมาร้อยละ 18.18 เท่ากัน คือมีหนี้สินน้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาทต่อปี และมีหนี้สินอยู่ในช่วง 50,001-60,000 บาทต่อปี อันดับสามมีหนี้สินมากกว่า 60,000 บาทต่อปี คิดเป็นร้อยละ 13.64 โดยมีหนี้สินเฉลี่ยเท่ากับ 34,863.64 บาทต่อปี ในขณะที่หนี้สินเฉลี่ยต่อคนต่อ

ปีของประชากรจังหวัดนครราชสีมาเท่ากับ 9,607.89 บาทต่อปี ดังนั้น หนี้สินเฉลี่ยของผู้ประกอบการจึงสูงกว่าหนี้สินเฉลี่ยของประชากรจังหวัดนครราชสีมา 3.63 เท่า (ตารางที่ 4.15)

ตารางที่ 4.15 จำนวนและร้อยละหนี้สินของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผา

จำนวนหนี้สิน	จำนวน(คน)	ร้อยละ
≤ 10,000 บาทต่อปี	4	18.18
10,001-20,000 บาทต่อปี	8	36.36
20,001-30,000 บาทต่อปี	1	4.55
30,001-40,000 บาทต่อปี	1	4.55
40,001-50,000 บาทต่อปี	1	4.55
50,001-60,000 บาทต่อปี	4	18.18
> 60,000 บาทต่อปี	3	13.64
รวม	22	100
ค่าต่ำสุด 10,000 บาทต่อปี ค่าสูงสุด 96,000 บาทต่อปี ค่าเฉลี่ย 34,863.64 บาทต่อปี		

ที่มา: จากการสำรวจ

แหล่งเงินทุน จากผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการที่มีหนี้สินจำนวน 22 คน ส่วนใหญ่กู้เงินจากกองทุนหมู่บ้านจำนวน 13 ราย คิดเป็นร้อยละ 59.09 รองลงมา คือกู้เงินจากธนาคารพาณิชย์ จำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 22.73 มีหนี้สินจากการผ่อนสินค้าและจากการกู้นอกระบบจำนวน 2 รายเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 9.09 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.16)

ตารางที่ 4.16 จำนวนและร้อยละแหล่งเงินทุนของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผา

แหล่งเงินทุน	จำนวน(คน)	ร้อยละ
กองทุนหมู่บ้าน	13	59.09
ธนาคารพาณิชย์	5	22.73
บริษัทสินเชื่อผ่อนสินค้า	2	9.09
กู้นอกระบบ	2	9.09
รวม	22	100

ที่มา: จากการสำรวจ

4) การมีส่วนช่วยรับภาระค่าใช้จ่าย

จากการศึกษาการมีส่วนช่วยรับภาระค่าใช้จ่ายโดยจำแนกตามความมากน้อยของการมีส่วนช่วยรับภาระค่าใช้จ่ายในกิจกรรมต่าง ๆ ของครัวเรือน 3 ระดับ คือ ระดับมาก ระดับปานกลาง ระดับน้อย

ระดับมาก หมายถึง รับภาระค่าใช้จ่ายทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมด

ระดับปานกลาง หมายถึง รับภาระค่าใช้จ่ายประมาณครึ่งหนึ่ง

ระดับน้อย หมายถึง รับภาระค่าใช้จ่ายน้อยหรือ เกือบไม่ได้รับภาระเลย

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการทั้งหมดเห็นว่า รายได้ที่มาจาก การประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผา มีส่วนช่วยแบกรับภาระค่าใช้จ่ายในครัวเรือนทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมด เป็นลำดับดังนี้

1. ค่าอาหาร ผู้ประกอบการเห็นว่า รายได้จากการผลิตเครื่องปั้นดินเผา รับภาระค่าใช้จ่ายในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 69.14 ในระดับปานกลาง และ น้อย คิดเป็นร้อยละ 29.63 และ 1.23 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.17)

2. ทุนหมุนเวียนในอาชีพ ผู้ประกอบการเห็นว่า รายได้จากการผลิตเครื่องปั้นดินเผา รับภาระค่าใช้จ่ายในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 67.90 ในระดับปานกลาง และ น้อย คิดเป็นร้อยละ 27.16 และ 4.94 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.17)

3. การศึกษาของบุตร ผู้ประกอบการเห็นว่า รายได้จากการผลิตเครื่องปั้นดินเผา รับภาระค่าใช้จ่ายในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 56.79 ในระดับปานกลาง และ น้อย คิดเป็นร้อยละ 30.86 และ 12.35 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.17)

4. สิ่งของอำนวยความสะดวก เช่น ทีวี เครื่องซักผ้า โทรศัทพ์มือถือ ผู้ประกอบการเห็นว่า รายได้จากการผลิตเครื่องปั้นดินเผา รับภาระค่าใช้จ่ายในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 51.85 ในระดับปานกลาง และ น้อย คิดเป็นร้อยละ 40.74 และ 7.41 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.17)

ผู้ประกอบการทั้งหมดเห็นว่า รายได้ที่มาจาก การประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผา มีส่วนช่วยแบกรับภาระค่าใช้จ่ายในครัวเรือนน้อย หรือเกือบไม่ได้รับภาระเลย เป็นลำดับดังนี้

1. พักผ่อนหย่อนใจนอกบ้าน เช่น ท่องเที่ยว ผู้ประกอบการเห็นว่า รายได้จากการผลิตเครื่องปั้นดินเผา รับภาระค่าใช้จ่ายในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 45.68 ในระดับมาก และ ปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 29.63 และ 24.69 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.17)

2. ค่าเสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม ผู้ประกอบการเห็นว่า รายได้จากการผลิตเครื่องปั้นดินเผา รับภาระค่าใช้จ่ายในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 44.44 ในระดับปานกลาง และ มาก คิดเป็นร้อยละ 29.63 และ 25.93 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.17)

ตารางที่ 4.17 จำนวนและร้อยละการมีส่วนร่วมช่วยรับภาระค่าใช้จ่ายของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผา

ประเภทของค่าใช้จ่าย	ระดับการมีส่วนร่วมช่วยรับภาระค่าใช้จ่าย			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	รวม
ค่าอาหาร	56 (69.14)	24 (29.63)	1 (1.23)	81 (100)
ทุนหมุนเวียนในอาชีพ	55 (67.90)	22 (27.16)	4 (4.94)	81 (100)
การศึกษาของบุตร	46 (56.79)	25 (30.86)	10 (12.35)	81 (100)
สิ่งของอำนวยความสะดวก	42 (51.85)	33 (40.74)	6 (7.41)	81 (100)
พักผ่อนหย่อนใจนอกบ้าน	24 (29.63)	20 (24.69)	37 (45.68)	81 (100)
ค่าเสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม	21 (25.93)	24 (29.63)	36 (44.44)	81 (100)

ที่มา: จากการสำรวจ

หมายเหตุ: ตัวเลขในวงเล็บ () คือ ร้อยละ

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่(เกินกว่าร้อยละ 60) เห็นว่า รายได้ที่มาจากการประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผามีส่วนร่วมช่วยแบกรับภาระค่าใช้จ่ายในครัวเรือนทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมด คือ ค่าอาหาร และ ทุนหมุนเวียนในอาชีพ ซึ่งรายจ่ายที่เกิดขึ้นจะมีลักษณะเป็นรายจ่ายประจำวัน จ่ายครั้งละไม่มากนัก และมีความจำเป็นในการใช้จ่ายสูง

5) ผลกระทบทางสังคมต่อผู้ประกอบการ

จากการสอบถามทัศนคติของผู้ประกอบการเกี่ยวกับผลกระทบทางสังคมที่มีต่อผู้ประกอบการ โดยจำแนกลักษณะของผลกระทบทางสังคมออกเป็น 3 ลักษณะ คือ ดีขึ้น ไม่มีผลกระทบ และเลวลง ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผาส่วนใหญ่เห็นว่าการประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผา มีผลกระทบทางสังคมต่อครอบครัวผู้ประกอบการในทางที่ดีขึ้นในด้านต่างๆ เป็นลำดับดังนี้

1) การศึกษาของบุตร ผู้ประกอบการทั้งหมด ร้อยละ 71.6 เห็นว่าการประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผาทำให้บุตรได้รับการศึกษาดีขึ้น ส่วนอีกร้อยละ 27.2 และ 1.2 เห็นว่าไม่มีผลกระทบต่อการศึกษา และทำให้ได้รับการศึกษาเลวลง ตามลำดับ (ตารางที่ 4.18)

2) การเลี้ยงดูบุตร ผู้ประกอบการทั้งหมด ร้อยละ 64.2 เห็นว่าการประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผาทำให้เลี้ยงดูบุตรได้ดีขึ้น ส่วนอีกร้อยละ 34.6 และ 1.2 เห็นว่าไม่มีผลกระทบต่อเลี้ยงดูบุตร และทำให้การเลี้ยงดูบุตรเลวลง ตามลำดับ (ตารางที่ 4.18)

3) การเลี้ยงดูผู้สูงอายุ ผู้ประกอบการทั้งหมด ร้อยละ 59.3 เห็นว่าการประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผาทำให้เลี้ยงดูผู้สูงอายุได้ดีขึ้น ส่วนอีกร้อยละ 39.5 และ 1.2 เห็นว่าไม่มีผลกระทบต่อเลี้ยงดูผู้สูงอายุ และทำให้การเลี้ยงดูผู้สูงอายุเลวลง ตามลำดับ (ตารางที่ 4.18)

ตารางที่ 4.18 จำนวนและร้อยละของผลกระทบทางสังคมที่มีผลต่อผู้ประกอบการ

ผลกระทบทางสังคม	ลักษณะของผลกระทบ			
	ดีขึ้น	ไม่มีผลกระทบ	เลวลง	รวม
การศึกษาของบุตร	58 (71.6)	22 (27.2)	1 (1.2)	81 (100)
การเลี้ยงดูบุตร	52 (64.2)	28 (34.6)	1 (1.2)	81 (100)
การเลี้ยงดูผู้สูงอายุ	48 (59.3)	32 (39.5)	1 (1.2)	81 (100)

ที่มา: จากการสำรวจ

หมายเหตุ: ตัวเลขในวงเล็บ () คือ ร้อยละ

4.2.2 ผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีต่อสังคมโดยรวม

1) การเคลื่อนย้ายแรงงาน

จากการศึกษาผลกระทบต่อเคลื่อนย้ายแรงงานจากทัศนคติของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผาผ่านเคเวียน ได้ผลการศึกษาดังต่อไปนี้

การเคลื่อนย้ายแรงงานเข้า จากผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการทั้งหมดเห็นว่าการประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผาไม่มีผลกระทบต่อเคลื่อนย้ายแรงงานเข้ามาในท้องถิ่น โดยร้อยละ 100 เห็นว่าการประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผาส่งผลทำให้คนต่างถิ่นอพยพเข้ามาทำงานใน

หมู่บ้าน โดยแรงงานที่อพยพเข้ามาทำงานเพราะ รายได้จากการผลิตเครื่องปั้นดินเผาผ่านเกวียนดีกว่ารายได้จากการผลิตเครื่องปั้นดินเผาจากแหล่งอื่น เนื่องจากที่ด่านเกวียนจะจ้างงานเป็นรายชิ้น ซึ่งต่างจากที่อื่นที่จ้างงานเป็นรายวัน (ตารางที่ 4.19)

ตารางที่ 4.19 จำนวนและร้อยละการเคลื่อนย้ายแรงงานเข้า

การเคลื่อนย้ายแรงงานเข้า	จำนวน(คน)	ร้อยละ
มี	81	100
ไม่มี	0	0
รวม	81	100

ที่มา: จากการสำรวจ

การเคลื่อนย้ายแรงงานออก จากผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการเห็นว่า การประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผาส่งผลทำให้คนในหมู่บ้านออกไปทำงานที่อื่นร้อยละ 12.3 โดยแรงงานที่เคลื่อนย้ายไปทำงานนอกหมู่บ้านดังกล่าวนี้ ส่วนใหญ่จะเป็นเยาวชนที่ต้องการแสวงหาประสบการณ์ในการทำงาน แสวงหาโชค ต้องการรู้เห็นชีวิตภายนอกหมู่บ้าน ผู้อพยพไปทำงานนอกหมู่บ้าน ส่วนใหญ่จะเห็นว่าการผลิตเครื่องปั้นดินเผาเป็นงานที่หนัก และสกปรก จึงนิยมไปทำงานในนิคมอุตสาหกรรม ส่วนร้อยละ 87.7 เห็นว่าการประกอบอาชีพเครื่องปั้นดินเผาไม่มีผลต่อการเคลื่อนย้ายแรงงานออกนอกท้องถิ่น เพราะ การประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผาทำให้ได้อยู่กับครอบครัว (ตารางที่ 4.20)

ตารางที่ 4.20 จำนวนและร้อยละการเคลื่อนย้ายแรงงานออก

การเคลื่อนย้ายแรงงานออก	จำนวน(คน)	ร้อยละ
มี	10	12.3
ไม่มี	71	87.7
รวม	81	100

ที่มา: จากการสำรวจ

ดังนั้นจากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า แม้ว่าการประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผา จะเป็นอาชีพที่สามารถรองรับแรงงานเข้ามาในท้องถิ่นได้เป็นอย่างดี แต่ก็ยังคงมีการเคลื่อนย้ายแรงงานไปทำงานนอกท้องถิ่นบ้างเล็กน้อย

2) ผลกระทบทางสังคมที่มีผลต่อชุมชน

จากการสอบถามทัศนคติของผู้ประกอบการเกี่ยวกับผลกระทบทางสังคมที่มีผลต่อชุมชน โดยจำแนกลักษณะของผลกระทบทางสังคมออกเป็น 3 ลักษณะ คือ ดีขึ้น ไม่มีผลกระทบ และเลวลง ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผาด้านเกวียนทั้งหมด เห็นว่าการประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผา มีผลกระทบต่อสังคมในทางที่ดีขึ้นในด้านต่างๆ เป็นลำดับดังนี้

1) ชื่อเสียงของหมู่บ้าน ผู้ประกอบการทั้งหมด ร้อยละ 95.1 เห็นว่าการประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผาทำให้ชื่อเสียงของหมู่บ้านดีขึ้น ส่วนอีกร้อยละ 4.9 เห็นว่าไม่มีผลกระทบ (ตารางที่ 4.21)

2) ความภูมิใจต่อหมู่บ้าน ผู้ประกอบการทั้งหมด ร้อยละ 92.6 เห็นว่าการประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผาทำให้ความภูมิใจต่อหมู่บ้านดีขึ้น ส่วนอีกร้อยละ 7.4 เห็นว่าไม่มีผลกระทบ (ตารางที่ 4.21)

3) การรวมกลุ่มทางสังคม ผู้ประกอบการทั้งหมด ร้อยละ 64.2 เห็นว่าการประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผาทำให้การรวมกลุ่มทางสังคมดีขึ้น ส่วนอีกร้อยละ 32.1 และ 3.7 เห็นว่าไม่มีผลกระทบต่อกรรวมกลุ่ม และ ทำให้การรวมกลุ่มเลวลง ตามลำดับ (ตารางที่ 4.21)

ตารางที่ 4.21 จำนวนและร้อยละของผลกระทบทางสังคมที่มีผลต่อชุมชน

ผลกระทบทางสังคม	ลักษณะของผลกระทบ			
	ดีขึ้น	ไม่มีผลกระทบ	เลวลง	รวม
ชื่อเสียงของหมู่บ้าน	77 (95.1)	4 (4.9)	0 (0)	81 (100)
ความภูมิใจต่อหมู่บ้าน	75 (92.6)	6 (7.4)	0 (0)	81 (100)
การรวมกลุ่มทางสังคม	52 (64.2)	26 (32.1)	2 (3.7)	81 (100)

ที่มา: จากการสำรวจ

หมายเหตุ: ตัวเลขในวงเล็บ () คือ ร้อยละ

จากผลการศึกษาจะเห็นได้ว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ (มากกว่าร้อยละ 60) เห็นว่าอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผาส่งผลกระทบต่อทางสังคมในทางที่ดีขึ้น ได้แก่ ชื่อเสียงของหมู่บ้านดีขึ้น ความภูมิใจต่อหมู่บ้านดีขึ้น และการรวมกลุ่มทางสังคมดีขึ้น แต่ในทางตรงข้ามก็มีผู้ประกอบการบางส่วน (น้อยกว่าร้อยละ 5) เห็นว่าอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผาส่งผลกระทบต่อทางสังคมในทางที่แย่ลง ได้แก่ การรวมกลุ่มทางสังคม

4.3 ผลกระทบทางด้านสุขภาพเนื่องจากการอุตสาหกรรมเครื่องปั้นดินเผาด้านเกวียน

ผลการศึกษาในส่วนนี้ ประกอบไปด้วย ผลกระทบทางสุขภาพ และ ต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์ของการเจ็บป่วยเนื่องจากการประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผาโดยวิธีการทูนมนุษย์

4.3.1 ผลกระทบทางสุขภาพของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผาด้านเกวียน

1) ระยะเวลาทำงานกับปัญหาสุขภาพ ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการที่ป่วยทั้งหมด 75 คน ส่วนใหญ่ร้อยละ 77.33 เริ่มรู้สึกว่ามีปัญหาสุขภาพหลังจากทำงานไปแล้ว 1-5 ปี รองลงมา คือร้อยละ 17.33 เริ่มรู้สึกว่ามีปัญหาสุขภาพหลังจากทำงานไปแล้ว 6-10 ปี และ ร้อยละ 2.67 เริ่มรู้สึกว่ามีปัญหาสุขภาพหลังจากทำงานไปแล้ว 11-15 ปี ซึ่งเท่ากับเริ่มรู้สึกว่ามีปัญหาสุขภาพหลังจากทำงานไปแล้วมากกว่า 15 ปี ตามลำดับ โดยค่าเฉลี่ยของปัญหาสุขภาพหลังจากทำงาน มีค่าเท่ากับ 5.23 ปี (ตารางที่ 4.22)

ตารางที่ 4.22 จำนวนและร้อยละระยะเวลาทำงานกับปัญหาสุขภาพของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผา

ระยะเวลาทำงานกับปัญหาสุขภาพ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
1- 5 ปี	58	77.33
6-10 ปี	13	17.33
11-15 ปี	2	2.67
>15 ปี	2	2.67
รวม	75	100

ค่าต่ำสุด 2 ปี ค่าสูงสุด 20 ปี ค่าเฉลี่ย 5.23 ปี

ที่มา: จากการสำรวจ

2) ความคิดเห็นเกี่ยวกับอาการเจ็บป่วยกับการประกอบอาชีพ

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการที่ป่วยทั้งหมด 75 คน ส่วนใหญ่คิดว่าอาการปวดเมื่อยตามกล้ามเนื้อและกระดูก อาการชาตามปลายมือ ปลายเท้า แขนและขา อาการเป็นผื่นตามผิวหนัง อาการปวดอึกเสบ อาการไอเรื้อรัง และ อาการปวดมดลูกเวลาของหนัก เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผา คิดเป็นร้อยละ 100 อันดับสอง คือ ผู้ป่วยคิดว่าอาการภูมิแพ้(ไซนัส)เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผา คิดเป็นร้อยละ 90 อันดับสามคือ ผู้ป่วยคิดว่าอาการอ่อนเพลียผิดปกติ เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผา คิดเป็นร้อยละ 89.58 และอันดับสี่ คือ ผู้ป่วยคิดว่าอาการหวัดเรื้อรัง เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผา คิดเป็นร้อยละ 88.89 (ตารางที่ 4.23)

ตารางที่ 4.23 จำนวนและร้อยละอาชีพกับอาการป่วยที่เกิดขึ้นของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผา

อาการป่วยที่เกิดขึ้น	ความคิดเห็นกับการประกอบอาชีพ		
	เกี่ยวข้อง	ไม่เกี่ยวข้อง	รวม
ปวดเมื่อยตามกล้ามเนื้อและกระดูก	75 (100)	0 (0)	75 (100)
ชาตามปลายมือ/ปลายเท้า/แขน/ขา	41 (100)	0 (0)	41 (100)
ผื่นตามผิวหนัง	20 (100)	0 (0)	20 (100)
ปวดอึกเสบ	11 (100)	0 (0)	11 (100)
ไอเรื้อรัง	8 (100)	0 (0)	8 (100)
โรคอื่นๆ (ปวดมดลูกเวลาของหนัก)	1 (100)	0 (0)	1 (100)
ภูมิแพ้(ไซนัส)	18 (90)	2 (10)	20 (100)
อ่อนเพลียผิดปกติ	43 (89.58)	5 (10.42)	48 (100)

ตารางที่ 4.23

อาการป่วยที่เกิดขึ้น	ความคิดเห็นกับการประกอบอาชีพ		
	เกี่ยว	ไม่เกี่ยว	รวม
หวัดเรื้อรัง	8 (88.89)	1 (11.11)	9 (100)
ปัสสาวะผิดปกติ	8 (57.14)	6 (42.86)	14 (100)
ปวดท้องก่อนหรือหลังอาหาร	10 (47.62)	11 (52.38)	21 (100)
ปวดหัวเรื้อรัง	6 (37.5)	10 (62.5)	16 (100)
ความดันโลหิตต่ำ	3 (37.5)	5 (62.5)	8 (100)
ความดันโลหิตสูง	5 (27.78)	13 (72.22)	18 (100)

ที่มา: จากการสำรวจ

หมายเหตุ: ตัวเลขในวงเล็บ () คือ ร้อยละ

3) อุบัติเหตุจากการทำงานต่อปี

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ ร้อยละ 66.7 ไม่เคยได้รับอุบัติเหตุจากการทำงานในปีที่ทำการศึกษา รองลงมา คือร้อยละ 29.6 เคยได้รับอุบัติเหตุจากการทำงาน 1-5 ครั้งต่อปี และ ร้อยละ 3.7 เคยได้รับอุบัติเหตุจากการทำงาน 6-10 ครั้งต่อปี โดยค่าเฉลี่ยของอุบัติเหตุจากการทำงานต่อปี มีค่าเท่ากับ 1 ครั้งต่อปี (ตารางที่ 4.24)

ตารางที่ 4.24 จำนวนและร้อยละอุบัติเหตุจากการทำงานของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผา

อุบัติเหตุจากการทำงาน	จำนวน(คน)	ร้อยละ
0 ครั้ง	54	66.7
1-5 ครั้ง	24	29.6
6-10 ครั้ง	3	3.7
รวม	81	100
ค่าต่ำสุด 0 ครั้งต่อปี ค่าสูงสุด 10 ครั้งต่อปี ค่าเฉลี่ย 1 ครั้งต่อปี		

ที่มา: จากการสำรวจ

4.3.2 ต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์ของการเจ็บป่วยเนื่องจากการประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผาโดยวิธีการทุนมนุษย์

ผลการศึกษาในส่วนนี้ ประกอบไปด้วย ลักษณะการไปรับการรักษาพยาบาลของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผาคำนวณ ต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์ของการเจ็บป่วยเนื่องจากการประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผา และผลการคำนวณต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์ของการเจ็บป่วยเนื่องจากการประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผาโดยวิธีการทุนมนุษย์

4.3.2.1 ลักษณะการไปรับการรักษาพยาบาล

1) การเดินทางไปรับการรักษา

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการที่ป่วยจำนวน 75 คน ส่วนใหญ่ร้อยละ 77.33 เดินทางไปรับการรักษาโดยรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ส่วนตัว รองลงมาคือเดินทางไปรับการรักษาโดยรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ของเพื่อนบ้านหรือญาติ คิดเป็นร้อยละ 16.0 ส่วนการเดินทางไปรับการรักษาโดยรถโดยสารประจำทางและรถรับจ้าง คิดเป็นร้อยละ 5.34 และ 1.33 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.25)

ตารางที่ 4.25 จำนวนและร้อยละลักษณะการเดินทางไปรักษาไปรับการรักษาพยาบาลของผู้ป่วย

การเดินทางไปรักษา	จำนวน(คน)	ร้อยละ
รถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ส่วนตัว	58	77.33
รถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ของคนอื่น	12	16.0
รถโดยสารประจำทาง	4	5.34
รถรับจ้าง	1	1.33
รวม	75	100

ที่มา: จากการสำรวจ

2) การหยุดงานในการมาตรวจหรือรับการรักษา

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการที่ป่วยจำนวน 75 คน ส่วนใหญ่ร้อยละ 56 ต้องหยุดงานทั้งวันเพื่อมารับการตรวจรักษาที่โรงพยาบาล และร้อยละ 44 ไม่ได้หยุดงานทั้งวัน แต่ทำงานไม่กี่ชั่วโมงเพื่อมารับการตรวจรักษาที่โรงพยาบาล (ตารางที่ 4.26)

ตารางที่ 4.26 จำนวนและร้อยละลักษณะการหยุดงานในการมาตรวจหรือรับการรักษาของผู้ป่วย

ลักษณะการหยุดงาน	จำนวน(คน)	ร้อยละ
หยุดทั้งวัน	42	56
ไม่หยุดทั้งวัน	33	44
รวม	75	100

ที่มา: จากการสำรวจ

3) การเข้ารับการรักษา

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการที่ป่วยจำนวน 75 คน ส่วนใหญ่ร้อยละ 56.0 เข้ารับการรักษาโดยเป็นผู้ป่วยนอก ร้อยละ 33.33 รักษาโดยซื้อยามาทานเอง ร้อยละ 2.67 เข้ารับการรักษาโดยเป็นผู้ป่วยใน และ ร้อยละ 8 เข้ารับการรักษาโดยเป็นผู้ป่วยในและผู้ป่วยนอก (ตารางที่ 4.27)

ตารางที่ 4.27 จำนวนและร้อยละลักษณะการเข้ารับการรักษาพยาบาลของผู้ประกอบการที่ป่วย

ลักษณะการเข้ารับการรักษาพยาบาล	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เป็นผู้ป่วยนอก	42	56.0
เป็นผู้ป่วยใน	2	2.67
เป็นทั้งผู้ป่วยในและผู้ป่วยนอก	6	8.0
ชื่อยามาทานเอง	25	33.33
รวม	75	100

ที่มา: จากการสำรวจ

4) จำนวนครั้งของการเป็นผู้ป่วยนอก

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการที่ป่วยทั้งหมด 75 คน มีจำนวน 48 คน เข้ารับการรักษาโดยเป็นผู้ป่วยนอก จำนวนครั้งของการมารับการรักษาในรอบ 1 ปี โดยเป็นผู้ป่วยนอกนั้นอยู่ในช่วง 1 – 4 ครั้ง โดยร้อยละ 68.75 เข้ามารับการรักษาจำนวน 1 ครั้ง รองลงมาคือ เข้ามารับการรักษาจำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.0 เข้ามารับการรักษา 3 ครั้ง และ 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.17 และ ร้อยละ 2.08 ตามลำดับ โดยจำนวนครั้งเฉลี่ยของการเดินทางมารับการรักษาโดยเป็นผู้ป่วยนอกนั้นคือ 1.40 ครั้ง (ตารางที่ 4.28)

ตารางที่ 4.28 จำนวนครั้งของการเข้ารับการรักษาโดยเป็นผู้ป่วยนอก

จำนวนครั้งของการเข้ารับการรักษา	จำนวน(คน)	ร้อยละ
1 ครั้ง	33	68.75
2 ครั้ง	12	25.0
3 ครั้ง	2	4.17
4 ครั้ง	1	2.08
รวม	48	100
ค่าต่ำสุด 1 ครั้ง ค่าสูงสุด 4 ครั้ง ค่าเฉลี่ย 1.40 ครั้ง		

ที่มา: จากการสำรวจ

4) จำนวนครั้งของการเป็นผู้ป่วยใน

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการที่ป่วยทั้งหมด 75 คน มีจำนวน 8 คน เข้ารับการ รักษาโดยเป็นผู้ป่วยใน ซึ่งจำนวนครั้งของการมารับการรักษาในรอบ 1 ปีโดยเป็นผู้ป่วยในนั้น ร้อย ละ 100 เข้ามารับการรักษากัน 1 ครั้ง (ตารางที่ 4.29)

ตารางที่ 4.29 จำนวนครั้งของการเข้ารับการรักษาโดยเป็นผู้ป่วยใน

จำนวนครั้งของการเข้ารับการรักษา	จำนวน(คน)	ร้อยละ
1 ครั้ง	8	100
รวม	8	100

ที่มา: จากการสำรวจ

5)จำนวนวันที่นอนโรงพยาบาล

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการที่ป่วยเข้ามารับการรักษารอบ 1 ปีโดยเป็นผู้ป่วยใน ทั้งหมด 8 คน ผู้ป่วยต้องนอนรักษาที่โรงพยาบาลอยู่ในช่วง 1 – 5 วัน โดยร้อยละ 50 นอน โรงพยาบาล 1 วัน รองลงมา ร้อยละ 25 นอนโรงพยาบาล 2 วัน ที่เหลือจำนวนเท่ากันคือร้อยละ 12.5 นอนโรงพยาบาล 3 วัน และ 5 วัน ตามลำดับ โดยจำนวนวันนอนรักษาเฉลี่ยมีค่าเท่ากับ 2 วัน (ตารางที่ 4.30)

ตารางที่ 4.30 จำนวนวันที่เข้ารับการรักษาโดยนอนโรงพยาบาลของผู้ป่วยใน

นอนโรงพยาบาล	จำนวน(คน)	ร้อยละ
1 วัน	4	50
2 วัน	2	25
3 วัน	1	12.5
5 วัน	1	12.5
รวม	8	100
ค่าต่ำสุด 1 วัน ค่าสูงสุด 5 วัน ค่าเฉลี่ย 2 วัน		

ที่มา: จากการสำรวจ

4.3.2.2 ต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์ของการเจ็บป่วยเนื่องจากการประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผา

1) ต้นทุนค่ารักษาพยาบาลสำหรับผู้ป่วยใน

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ป่วยในทั้งหมด 8 คน ส่วนใหญ่ร้อยละ 75 ไม่มีต้นทุนค่ารักษาพยาบาลผู้ป่วยใน และมีต้นทุนค่ารักษาพยาบาลผู้ป่วยใน 2,000 และ 3,500 บาทต่อปี คิดเป็นร้อยละ 12.5 เท่ากัน โดยต้นทุนค่ารักษาพยาบาลผู้ป่วยในเฉลี่ยมีค่าเท่ากับ 687.50 บาทต่อปี (ตารางที่ 4.31)

ตารางที่ 4.31 จำนวนและร้อยละค่ารักษาพยาบาลสำหรับผู้ป่วยใน

ค่ารักษาพยาบาลผู้ป่วยใน	จำนวน(คน)	ร้อยละ
0 บาทต่อปี	6	75
2000 บาทต่อปี	1	12.5
3500 บาทต่อปี	1	12.5
รวม	8	100
ค่าต่ำสุด 0 บาทต่อปี ค่าสูงสุด 3,500 บาทต่อปี ค่าเฉลี่ย 687.50 บาทต่อปี		

ที่มา: จากการสำรวจ

2) ต้นทุนค่ารักษาพยาบาลสำหรับผู้ป่วยนอก

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ป่วยนอกทั้งหมด 48 คน ส่วนใหญ่ร้อยละ 62.5 มีต้นทุนค่ารักษาพยาบาลผู้ป่วยนอกอยู่ในช่วง 0-100 บาทต่อปี ร้อยละ 25 มีต้นทุนค่ารักษาพยาบาลผู้ป่วยนอกอยู่ในช่วง 101-500 บาทต่อปี และ ร้อยละ 12.5 มีต้นทุนค่ารักษาพยาบาลผู้ป่วยนอกอยู่ในช่วง 501-1000 บาทต่อปี โดยต้นทุนค่ารักษาพยาบาลผู้ป่วยนอกเฉลี่ยมีค่าเท่ากับ 154.58 บาทต่อปี (ตารางที่ 4.32)

ตารางที่ 4.32 จำนวนและร้อยละค่ารักษาพยาบาลสำหรับผู้ป่วยนอก

ค่ารักษาพยาบาลผู้ป่วยนอก	จำนวน(คน)	ร้อยละ
0 -100 บาทต่อปี	30	62.5
101-500 บาทต่อปี	12	25
501-1000 บาทต่อปี	6	12.5
รวม	48	100
ค่าต่ำสุด 0 บาทต่อปี ค่าสูงสุด 1000 บาทต่อปี ค่าเฉลี่ย 154.58 บาทต่อปี		

ที่มา: จากการสำรวจ

3) ต้นทุนค่ายารักษาโรค

ผลการศึกษพบว่า ผู้ประกอบการที่ป่วยจำนวน 25 คน มีต้นทุนค่ายารักษาโรค โดยร้อยละ 24 มีต้นทุนค่ายารักษาโรคอยู่ในช่วง 301-350 บาทต่อปี ร้อยละ 20 มีต้นทุนค่ายารักษาโรคอยู่ในช่วง 251-300 บาทต่อปี และ 351-400 บาทต่อปี ร้อยละ 8 มีต้นทุนค่ายารักษาโรคอยู่ในช่วง 151-200 บาทต่อปี และมีต้นทุนค่ายารักษาโรคมกกว่าหรือเท่ากับ 400 บาทต่อปี และ ร้อยละ 4 มีต้นทุนค่ายารักษาโรคน้อยกว่าหรือเท่ากับ 150 บาทต่อปี ตามลำดับ โดยต้นทุนค่ายารักษาโรคเฉลี่ยมีค่าเท่ากับ 313.80 บาทต่อปี(ตารางที่ 4.33)

ตารางที่ 4.33 จำนวนและร้อยละต้นทุนค่ายารักษาโรคของผู้ประกอบการที่ป่วย

ต้นทุนค่ายารักษาโรค	จำนวน(คน)	ร้อยละ
≤ 150 บาทต่อปี	1	4
151-200 บาทต่อปี	2	8
201-250 บาทต่อปี	4	16
251-300 บาทต่อปี	5	20
301-350 บาทต่อปี	6	24
351-400 บาทต่อปี	5	20
>400 บาทต่อปี	2	8
รวม	25	100
ค่าต่ำสุด 150 บาทต่อปี ค่าสูงสุด 440 บาทต่อปี ค่าเฉลี่ย 313.80 บาทต่อปี		

ที่มา: จากการสำรวจ

4) ต้นทุนค่าเดินทาง

จากการศึกษาต้นทุนค่าเดินทางของผู้ป่วยและญาติผู้ป่วย ได้ผลการศึกษาดังต่อไปนี้

ค่าเดินทางผู้ประกอบการที่ป่วย

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการที่ป่วยมีต้นทุนค่าเดินทางทั้งหมด 50 คน ส่วนใหญ่ ร้อยละ 72 มีต้นทุนค่าเดินทางน้อยกว่าหรือเท่ากับ 100 บาทต่อปี ร้อยละ 18 มีต้นทุนค่าเดินทางอยู่ในช่วง 201-300 บาทต่อปี ร้อยละ 8 มีต้นทุนค่าเดินทางอยู่ในช่วง 101-200 บาทต่อปี และร้อยละ 2 มีต้นทุนค่าเดินทางอยู่ในช่วง 301-400 บาทต่อปี ตามลำดับ โดยต้นทุนค่าเดินทางเฉลี่ยมีค่าเท่ากับ 107.4 บาทต่อปี(ตารางที่ 4.34)

ตารางที่ 4.34 จำนวนและร้อยละต้นทุนค่าเดินทางผู้ประกอบการที่ป่วย

ต้นทุนค่าเดินทาง	จำนวน(คน)	ร้อยละ
≤ 100 บาทต่อปี	36	72
101-200 บาทต่อปี	4	8
201-300 บาทต่อปี	9	18
301-400 บาทต่อปี	1	2
รวม	50	100
ค่าต่ำสุด 20 บาทต่อปี ค่าสูงสุด 400 บาทต่อปี ค่าเฉลี่ย 107.4 บาทต่อปี		

ที่มา: จากการสำรวจ

ค่าเดินทางญาติผู้ป่วย

ผลการศึกษาพบว่า ญาติที่เดินทางไปกับผู้ป่วยมีทั้งหมด 26 คน โดยญาติผู้ประกอบการที่ป่วยทั้งหมดร้อยละ 84.61 ไม่มีต้นทุนค่าเดินทาง ร้อยละ 11.54 มีต้นทุนค่าเดินทาง 200 บาทต่อปี และ ร้อยละ 8 มีต้นทุนค่าเดินทาง 100 บาทต่อปี ตามลำดับ โดยต้นทุนค่าเดินทางเฉลี่ยมีค่าเท่ากับ 26.92 บาทต่อปี(ตารางที่ 4.35)

ตารางที่ 4.35 จำนวนและร้อยละต้นทุนค่าเดินทางของญาติผู้ป่วย

ต้นทุนค่าเดินทาง	จำนวน(คน)	ร้อยละ
0 บาทต่อปี	22	84.61
100 บาทต่อปี	1	3.85
200 บาทต่อปี	3	11.54
รวม	26	100
ค่าต่ำสุด 0 บาทต่อปี ค่าสูงสุด 200 บาทต่อปี ค่าเฉลี่ย 26.92 บาทต่อปี		

ที่มา: จากการสำรวจ

5) ต้นทุนค่าเสียเวลาเดินทางและรอรับการตรวจ

จากการศึกษาต้นทุนค่าเสียเวลาเดินทางและรอรับการตรวจของผู้ป่วยและญาติผู้ป่วย ได้ผลการศึกษาดังต่อไปนี้

ค่าเสียเวลาของผู้ประกอบการที่ป่วย

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการที่ป่วยที่มีการเดินทางไปรับการรักษาทั้งหมด 50 คน ส่วนใหญ่ร้อยละ 56 มีต้นทุนค่าเสียเวลาในการเดินทางและรอรับการตรวจน้อยกว่าหรือเท่ากับ 100 บาทต่อปี ร้อยละ 28 มีต้นทุนค่าเสียเวลาในการเดินทางและรอรับการตรวจอยู่ในช่วง 101-200 บาทต่อปี ร้อยละ 12 มีต้นทุนค่าเสียเวลาในการเดินทางและรอรับการตรวจอยู่ในช่วง 201-300 บาทต่อปี และร้อยละ 4 มีต้นทุนค่าเสียเวลาในการเดินทางและรอรับการตรวจมากกว่า 300 บาทต่อปี ตามลำดับ โดยต้นทุนค่าเสียเวลาในการเดินทางและรอรับการตรวจเฉลี่ยมีค่าเท่ากับ 101.48 บาทต่อปี(ตารางที่ 4.36)

ตารางที่ 4.36 จำนวนและร้อยละต้นทุนค่าเสียเวลาเดินทางและรอรับการตรวจของผู้ป่วย

ค่าเสียเวลาเดินทางและรอรับการตรวจ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
≤ 100 บาทต่อปี	28	56
101-200 บาทต่อปี	14	28
201-300 บาทต่อปี	6	12
>300 บาทต่อปี	2	4
รวม	50	100
ค่าต่ำสุด 10.68 บาทต่อปี ค่าสูงสุด 466.69 บาทต่อปี ค่าเฉลี่ย 101.48 บาทต่อปี		

ที่มา: จากการสำรวจ

ค่าเสียเวลาของญาติผู้ป่วย

ผลการศึกษาพบว่า ญาติที่เดินทางไปกับผู้ป่วยมีทั้งหมด 26 คน โดยส่วนใหญ่ญาติผู้ประกอบการที่ป่วยทั้งหมดร้อยละ 46.15 มีต้นทุนค่าเสียเวลาในการเดินทางและรอรับการตรวจอยู่ในช่วง 51-100 บาทต่อปี ร้อยละ 30.77 มีต้นทุนค่าเสียเวลาในการเดินทางและรอรับการตรวจน้อยกว่าหรือเท่ากับ 50 บาทต่อปี ร้อยละ 15.38 มีต้นทุนค่าเสียเวลาในการเดินทางและรอรับการตรวจอยู่ในช่วง 101-200 บาทต่อปี และร้อยละ 7.69 มีต้นทุนค่าเสียในการเดินทางและรอรับการตรวจเวลามากกว่า 200 บาทต่อปี ตามลำดับ โดยต้นทุนค่าเสียเวลาในการเดินทางและรอรับการตรวจเฉลี่ยมีค่าเท่ากับ 99.54 บาทต่อปี(ตารางที่ 4.37)

ตารางที่ 4.37 จำนวนและร้อยละต้นทุนค่าเสียโอกาสของเวลาเดินทางและรอรับการตรวจของญาติผู้ป่วย

ค่าเสียเวลาเดินทางและรอรับการตรวจ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
≤ 50 บาทต่อปี	8	30.77
51-100 บาทต่อปี	12	46.15
101-200 บาทต่อปี	4	15.38
>200 บาทต่อปี	2	7.69
รวม	26	100
ค่าต่ำสุด 11.11 บาทต่อปี ค่าสูงสุด 437.50 บาทต่อปี ค่าเฉลี่ย 99.54 บาทต่อปี		

ที่มา: จากการสำรวจ

6) รายได้ของผู้ป่วยที่ต้องสูญเสียไปเนื่องจากการป่วย

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการที่ป่วยจนต้องหยุดงานมีจำนวน 23 คน ส่วนใหญ่ร้อยละ 43.48 ต้องสูญเสียรายได้เนื่องจากการป่วยอยู่ในช่วง 501-1000 บาทต่อปี ร้อยละ 26.09 ต้องสูญเสียรายได้เนื่องจากการป่วยอยู่ในช่วง 1,001-2,000 บาทต่อปี ร้อยละ 21.74 ต้องสูญเสียรายได้เนื่องจากการป่วยน้อยกว่าหรือเท่ากับ 500 บาทต่อปี และ ร้อยละ 8.69 ต้องสูญเสียรายได้เนื่องจากการป่วยมากกว่า 200 บาทต่อปี ตามลำดับ โดยต้นทุนรายได้ที่ผู้ป่วยต้องสูญเสียไปเนื่องจากการป่วยเฉลี่ย มีค่าเท่ากับ 1016.73 บาทต่อปี(ตารางที่ 4.38)

ตารางที่ 4.38 จำนวนและร้อยละรายได้ของผู้ประกอบการที่ป่วยที่ต้องสูญเสียไปเนื่องจากการป่วย

รายได้ที่ต้องสูญเสียไป	จำนวน(คน)	ร้อยละ
≤ 500 บาทต่อปี	5	21.74
501-1000 บาทต่อปี	10	43.48
1001-2000 บาทต่อปี	6	26.09
>200 บาทต่อปี	2	8.69
รวม	23	100
ค่าต่ำสุด 233.33 บาทต่อปี ค่าสูงสุด 4615.40 บาทต่อปี ค่าเฉลี่ย 1016.73 บาทต่อปี		

ที่มา: จากการสำรวจ

7) รายได้ของญาติผู้ป่วยที่ต้องสูญเสียไปเนื่องจากการดูแลผู้ป่วย

ผลการศึกษาพบว่า ญาติผู้ป่วยในที่ต้องหยุดงานเพื่อดูแลผู้ป่วยมีทั้งหมด 8 คน ส่วนใหญ่ ร้อยละ 50 ต้องสูญเสียรายได้เนื่องจากการดูแลผู้ป่วยน้อยกว่าหรือเท่ากับ 500 บาทต่อปี ร้อยละ 25 ต้องสูญเสียรายได้เนื่องจากการดูแลผู้ป่วยอยู่ในช่วง 501-1000 บาทต่อปี และต้องสูญเสียรายได้เนื่องจากการดูแลผู้ป่วยมากกว่า 1,000 บาทต่อปี ตามลำดับ โดยต้นทุนรายได้ของญาติที่ต้องสูญเสียไปเนื่องจากการดูแลผู้ป่วยเฉลี่ย มีค่าเท่ากับ 648.82 บาทต่อปี(ตารางที่ 4.39)

ตารางที่ 4.39 จำนวนและร้อยละรายได้ของญาติผู้ป่วยที่ต้องสูญเสียไปเนื่องจากการดูแลผู้ป่วย

รายได้ต้องสูญเสียไป	จำนวน(คน)	ร้อยละ
≤ 500 บาทต่อปี	4	50
501-1000 บาทต่อปี	2	25
>1000 บาทต่อปี	2	25
รวม	8	100
ค่าต่ำสุด 266.67 บาทต่อปี ค่าสูงสุด 1166.65 บาทต่อปี ค่าเฉลี่ย 648.82 บาทต่อปี		

ที่มา: จากการสำรวจ

8) ต้นทุนในการซื้ออุปกรณ์ป้องกัน

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการที่ซื้ออุปกรณ์ป้องกันทั้งหมด 42 คน ส่วนใหญ่ร้อยละ 61.90 มีต้นทุนในการซื้ออุปกรณ์ป้องกันน้อยกว่าหรือเท่ากับ 500 บาทต่อปี ร้อยละ 30.96 มีต้นทุนในการซื้ออุปกรณ์ป้องกันอยู่ในช่วง 501-1000 บาทต่อปี และ ร้อยละ 7.14 มีต้นทุนในการซื้ออุปกรณ์ป้องกันมากกว่า 1,000 บาทต่อปี โดยต้นทุนในการซื้ออุปกรณ์ป้องกันเฉลี่ย มีค่าเท่ากับ 585.71 บาทต่อปี(ตารางที่ 4.40)

ตารางที่ 4.40 จำนวนและร้อยละต้นทุนในการซื้ออุปกรณ์ป้องกันของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผา

ต้นทุนในการซื้ออุปกรณ์ป้องกัน	จำนวน(คน)	ร้อยละ
≤ 500 บาทต่อปี	26	61.90
501-1000 บาทต่อปี	13	30.96
>1000 บาทต่อปี	3	7.14
รวม	42	100
ค่าต่ำสุด 100 บาทต่อปี ค่าสูงสุด 1500 บาทต่อปี ค่าเฉลี่ย 585.71 บาทต่อปี		

ที่มา: จากการสำรวจ

4.3.2.3 ผลการคำนวณต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์ของการเจ็บป่วยเนื่องจากการประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผาโดยวิธีการทุนมนุษย์

การคำนวณต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์ ของการเจ็บป่วยเนื่องจากการประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผาตามแนวคิดทุนมนุษย์ ได้แบ่งต้นทุนออกเป็น 3 ประเภท คือ ต้นทุนทางตรง (Direct Cost) ต้นทุนทางอ้อม (Indirect Cost) และ ต้นทุนหรือค่าใช้จ่ายในการซื้ออุปกรณ์ป้องกัน

1) ต้นทุนทางตรง (Direct Cost) ประกอบไปด้วยต้นทุนค่ารักษาพยาบาลสำหรับผู้ป่วยใน ต้นทุนค่ารักษาพยาบาลสำหรับผู้ป่วยนอก ต้นทุนค่ายารักษาโรค ต้นทุนค่าเดินทาง และต้นทุนค่าใช้จ่ายอื่นๆ โดยมีรายละเอียดดังนี้

ต้นทุนค่ารักษาพยาบาลสำหรับผู้ป่วยใน ต้นทุนค่ารักษาพยาบาลสำหรับผู้ป่วยในของผู้ประกอบการผลิตเครื่องปั้นดินเผาคำนวณที่ป่วย คือ ต้นทุนค่ารักษาพยาบาลแต่ละครั้งในรอบ 1 ปี โดยรวมค่าห้องพัก ค่าอาหาร ค่าแพทย์และพยาบาล ค่ายารักษาโรคและค่าใช้จ่ายในการดูแลผู้ป่วย ในแต่ละครั้งไว้ด้วย ซึ่งมีค่าโดยเฉลี่ยเท่ากับ 687.50 บาทต่อคนต่อปี คิดเป็นร้อยละ 18.37 ของต้นทุนรวมทั้งหมด (ตารางที่ 4.41)

ต้นทุนค่ารักษาพยาบาลสำหรับผู้ป่วยนอก ต้นทุนค่ารักษาพยาบาลสำหรับผู้ป่วยนอก ของผู้ประกอบการผลิตเครื่องปั้นดินเผาด่านเกวียนที่ป่วย คือ ต้นทุนที่เกิดขึ้นเมื่อผู้ป่วยต้องเข้ามาทำการตรวจรักษาที่แผนกผู้ป่วยนอก (OPD) ในโรงพยาบาลหรือตามสถานพยาบาลอื่นๆ ตามจำนวนครั้ง ทั้งนี้ได้รวมค่าแพทย์ ค่าพยาบาล ค่ายารักษาโรค และค่าใช้จ่ายในการดูแลผู้ป่วยในแต่ละครั้งไว้ด้วย ซึ่งมีค่าโดยเฉลี่ยเท่ากับ 154.58 บาทต่อคนต่อปี คิดเป็นร้อยละ 4.13 ของต้นทุนรวมทั้งหมด (ตารางที่ 4.41)

ต้นทุนค่ายารักษาโรค ต้นทุนค่ายารักษาโรค คือค่าใช้จ่ายในการซื้อยารักษาโรคที่ผู้ป่วยซื้อเองจากร้านขายยา ไม่ได้รวมกับค่ายาจากการรักษาพยาบาลในสถานพยาบาลต่างๆ โดยค่าใช้จ่ายในการซื้อยารักษาโรคมูลค่าเฉลี่ยเท่ากับ 313.80 บาทต่อคนต่อปี คิดเป็นร้อยละ 8.39 ของต้นทุนรวมทั้งหมด (ตารางที่ 4.41)

ต้นทุนค่าเดินทาง ต้นทุนค่าเดินทาง คือค่าใช้จ่ายที่เสียไปเป็นค่าเดินทางเพื่อไปปรับการรักษาที่สถานพยาบาล ได้แก่ ค่าเดินทางของผู้ป่วย และค่าเดินทางของญาติผู้ป่วยโดยมีค่าเท่ากับผลคูณของค่าเดินทางต่อครั้ง (ทั้งไปและกลับ) กับจำนวนครั้งที่มารักษาในรอบ 1 ปี ดังนั้นต้นทุนค่าเดินทางรวม คำนวณจากค่าเดินทางของผู้ป่วยในทุกครั้งรวมกับค่าเดินทางผู้ป่วยนอกทุกครั้งรวมกับค่าเดินทางของญาติผู้ป่วยทุกครั้ง que เดินทางมารับการรักษาทั้งไปและกลับโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 134.32 บาทต่อคนต่อปี คิดเป็นร้อยละ 3.59 ของต้นทุนรวมทั้งหมด (ตารางที่ 4.41)

ต้นทุนค่าใช้จ่ายอื่นๆ จากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผาด่านเกวียนทั้งหมด 75 คน พบว่า ไม่มีครัวเรือนของผู้ประกอบการคนใดมีค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากต้นทุนสี่ประเภทข้างต้นที่เกี่ยวข้องกับการดูแลรักษาสุขภาพของผู้ป่วย เช่น ค่าใช้จ่ายในการซื้อรถเข็น ต่อเติมห้องนอน ต่อเติมตัวบ้าน และซื้ออุปกรณ์อำนวยความสะดวก เป็นต้น ดังนั้น ต้นทุนในส่วนนี้จึงไม่ได้นำมาคิดในการคำนวณต้นทุนทางตรง

รวมต้นทุนทางตรงของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผาด่านเกวียนที่ป่วย ทั้งหมดมีค่าเท่ากับ 1,290.20 บาทต่อคนต่อปี โดยต้นทุนทางตรงที่มีค่ามากที่สุดคือ ต้นทุนค่ารักษาพยาบาลสำหรับผู้ป่วยใน คิดเป็นร้อยละ 18.37 ของต้นทุนทั้งหมด รองลงมาคือค่ายารักษาโรค คิดเป็นร้อยละ 8.39 ค่ารักษาพยาบาลสำหรับผู้ป่วยนอก คิดเป็นร้อยละ 4.13 และ ค่าเดินทาง คิดเป็นร้อยละ 3.59 ของต้นทุนทั้งหมด ตามลำดับ (ตารางที่ 4.41)

2) ต้นทุนทางอ้อม (Indirect Cost) ประกอบไปด้วย ค่าเสียเวลาในการเดินทางและรอรับการตรวจของผู้ป่วยและญาติ รายได้ที่สูญเสียไปจากการเจ็บป่วย และรายได้ของญาติผู้ป่วยที่ต้องสูญเสียไปเนื่องจากการดูแลผู้ป่วย

ค่าเสียเวลาในการเดินทางและรอรับการตรวจ ค่าเสียเวลาในการเดินทางและรอรับการตรวจของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผาที่ป่วย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 101.48 บาทต่อคนต่อปี คิดเป็นร้อยละ 2.71 ของต้นทุนรวมทั้งหมด และ ต้นทุนค่าเสียเวลาในการเดินทางและรอรับการตรวจของญาติผู้ป่วยเฉลี่ย 99.54 บาทต่อคนต่อปี คิดเป็นร้อยละ 2.66 ของต้นทุนรวมทั้งหมด (ตารางที่ 4.41)

รายได้ที่สูญเสียไปจากการเจ็บป่วย รายได้ของผู้ป่วยที่ต้องสูญเสียไปเนื่องจากการเจ็บป่วยจากการประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผาทั้งหมด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1016.73 บาทต่อคนต่อปี คิดเป็นร้อยละ 27.17 ของต้นทุนรวมทั้งหมด (ตารางที่ 4.41)

รายได้ของญาติผู้ป่วยที่ต้องสูญเสียไป รายได้ของญาติผู้ป่วยที่ต้องสูญเสียไปเนื่องจากการดูแลผู้ป่วยทั้งหมด มีเฉลี่ยเท่ากับ 648.82 บาทต่อคนต่อปี คิดเป็นร้อยละ 17.33 ของต้นทุนรวมทั้งหมด (ตารางที่ 4.41)

รวมต้นทุนทางอ้อมของผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผาด้านเกวียนที่ป่วยทั้งหมดมีค่าเท่ากับ 1,866.57 บาทต่อคนต่อปี โดยต้นทุนทางอ้อมที่มีค่ามากที่สุด คือ รายได้ของผู้ป่วยที่ต้องสูญเสียไปเนื่องจากการเจ็บป่วย คิดเป็นร้อยละ 27.17 ของต้นทุนทั้งหมด รองลงมา คือ รายได้ของญาติผู้ป่วยที่ต้องสูญเสียไปเนื่องจากการดูแลผู้ป่วย และ ค่าเสียเวลาในการเดินทางและรอรับการตรวจของผู้ป่วยและญาติ คิดเป็นร้อยละ 17.33 และ ร้อยละ 5.37 ของต้นทุนทั้งหมด ตามลำดับ (ตารางที่ 4.41)

3) ต้นทุนในการซื้ออุปกรณ์ป้องกัน ต้นทุนในการซื้ออุปกรณ์ป้องกันจากกระบวนการผลิตเครื่องปั้นดินเผา มีค่าเท่ากับ 585.71 บาทต่อคนต่อปี คิดเป็นร้อยละ 15.65 ของต้นทุนรวมทั้งหมด (ตารางที่ 4.41)

ตารางที่ 4.41 ต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์ของการเจ็บป่วยเนื่องจากการประกอบอาชีพผลิตเครื่องปั้นดินเผา โดยเฉลี่ยต่อคนต่อปีโดยวิธีการทุนมนุษย์

ประเภทของต้นทุน	บาท/คน/ปี	ร้อยละของต้นทุนทั้งหมด
1. ต้นทุนทางตรง		
(1) ค่ารักษาพยาบาลสำหรับผู้ป่วยใน	687.50	18.37
(2) ค่ารักษาพยาบาลสำหรับผู้ป่วยนอก	154.58	4.13
(3) ค่ายารักษาโรค	313.80	8.39
(4) ค่าเดินทาง	134.32	3.59
รวมต้นทุนทางตรง	1,290.20	34.48
2. ต้นทุนทางอ้อม		
(1) ค่าเสียเวลาเดินทางและรอรับการตรวจ		
- ค่าเสียเวลาของผู้ประกอบการที่ป่วย	101.48	2.71
- ค่าเสียเวลาของญาติผู้ป่วย	99.54	2.66
(2) รายได้ของผู้ป่วยที่ต้องสูญเสียไป	1,016.73	27.17
(3) รายได้ของญาติผู้ป่วยที่ต้องสูญเสียไป	648.82	17.33
รวมต้นทุนทางอ้อม	1,866.57	49.87
3. ต้นทุนในการซื้ออุปกรณ์ป้องกัน	585.71	15.65
รวมต้นทุนในการซื้ออุปกรณ์ป้องกัน	585.71	15.65
รวมต้นทุนทั้งหมด	3,742.48	100

ที่มา: จากการคำนวณ